

ΠΕΡΤΟΥ ΑΒΒΑ

ΜΑΚΑΡΙΟΥ ΤΟΥ ΑΓΓΥΠΤΙΟΥ.

Ο ὁ ὅσιος ἔζησε χρόνους ἐνεήκοντα. Ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔκαμε τοὺς ἐβ-
δομήκοντα εἰς τὴν ἔρημον. Ὅτι ἵκοσι χρόνων μόνον ἦτον ὅταν ἀνιχώρη-
σεν ἀπὸ τὸν κόσμον. Καὶ τοσῶτον ἐπολιτεύετο ἑνάρητα. Καὶ τόσῳ διάκεισιν
εἶχεν ἐκ νεότητος, ὅπῃ ἐθαυμάζουσαν ὅλοι οἱ ἀσκηταὶ τῆς ἐρήμου, βλέπον-
τες τὸν νὰ φυλάγη τοσαύτῳ ἐγκρατιαν, καὶ τὰς λοιπὰς ὑποχρεώσεις τῆ μονα-
δικῆς γήματος. Ὅθεν ἐγνωρίζοντες πῶς εἶχε πνεῦμα Προφητείας, τὸν ἐφοῦσα-
βίασαν ὅταν ἦτον χρόνων πεσάρκοντα. καὶ ἐδέχθησαν κῶστα τὸ τῆς ἱερα-
σύνης ἀξίωμα. Εἶχε δὲ δύο μαθητάς. Ὁ ἓνας ἦτον εἰς τὸ κελλίον μὲ τῆ λό-
του, διὰ τῆς ἀσθενείας ὅπου τῆ ἡφίρναν καθ' ἡμέραν. καὶ ἐθεραπεύονταν.
καὶ ὁ ἄλλος ἦτον εἰς ἄλλο κελλίον μακρὰ ἀπ' ἐκεῖ. Ὁ δὲ μακάριος βλέπων-
τας τὸν ὑποτακτικόν του Γεωργίου ὀνόματι πῶς ἔπερνεν ὀλίγα ἀργύρια ἀπὸ
τῆς ἀρρώστους διὰ τὸν κόπον του, τὸν ἀνείδισε λέγωντας. Βλέπασε ἀδελφε
πῶς εἶσαι φιλάργυρος. καὶ φυλάγου, νὰ μὴ λεπρωθῇς, καὶ σὺ εἰς τὸν γνηστῆ.
Ὁ δὲ Γεωργίου ταῦτα ἀκούσας δὲν ἔπαυσε τὰς πράξεις του. Ἀλλὰ ἔκαμε
πάλιν ὡς πρότερον, καταφρονῶντας τὰς ψυχωφελεῖς νεδεύσας τῆ γήροντος.